

BOKSER

(Deutscher Boxer, German Boxer)

rewizja tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

Kraj pochodzenia: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 01.04.2008

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do towarzystwa, obrończy i użytkowy.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 2 - Pinczery, sznauclery, molosy i szwajcarskie psy do bydła

Sekcja 2.1 - Molosy, typ mastyfa.

Obowiązują próby pracy

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Za bezpośredniego przodka boksera uważa się małego psa zwanego dławicielem brabanckim (bullenbeisser). Ówczesną hodowlę bullenbeisserów prowadzili myśliwi, wykorzystujący je do polowania. Zadaniem bullenbeissera było dopadnięcie osaczonej przez psy naganiające zwierzyny i przytrzymanie jej do momentu przybycia myśliwego. Aby dobrze spełnić swoją rolę pies ten musiał mieć możliwie szeroką kufę z szeroko rozstawionymi zębami. Mógł w ten sposób mocno wgryźć się i przytrzymać ofiarę. Każdy bullenbeisser, który posiadał te cechy był przydatny w polowaniu i tym samym nadawał się do dalszej hodowli, która dawniej kierowała się wyłącznie użytecznością psa i jego przydatnością do konkretnej pracy.

W ten sposób wyselekcjonowano psa o szerokiej kufie i zadartym nosie.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Bokser jest psem średniej wielkości, krótkowłosym, krępyim o kwadratowej budowie, mocnym kośćcu oraz suchym, silnie rozwiniętym i plastycznie uwidocznionym umięśnieniu. W ruchu jest żywy, pełen siły i szlachetności. Nie może być ociężały, ani niezgrabny jak również wątkły i zbyt lekki.

WAŻNE PROPORCJE:

- Długość tułowia do wysokości w kłębie - kwadratowa sylwetka, tzn. linie poziome - podłoża i górna poprowadzona na wysokości kłębu oraz pionowe - na wysokości łopatki oraz guza siedzeniowego – tworzą kwadrat.
- Głębokość klatki piersiowej wynosi połowę wysokości w kłębie. Klatka sięga do łokcia.
- Długość grzbietu nosa do długości czaszki jak 1:2. Długość grzbietu nosa (mierzona od czubka nosa do wewnętrznego kąta oka) do długości czaszki (mierzonej od wewnętrznego kąta oka do potylicy) jak 1:2.
-

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Bokser powinien być nieustraszony, pewny siebie, spokojny i opanowany. Jego charakter należy do najważniejszych cech rasy i powinno się zwracać nań wielką uwagę. Przywiązanie i wierność w

stosunku do właściciela i całego domu, jego czujność i odwaga jako obrońcy są słynne od dawna. Bokser jest łagodny wobec domowników, ale nieufny w stosunku do obcych, radosny i przyjazny w zabawie, ale nieustraszony w poważnych sytuacjach. Jest łatwy w szkoleniu ze względu na swoją karność, rezolucję, wrodzoną odwagę, naturalną bystrość i rozwinięty zmysł węchu. Jako pies mało wymagający i czysty jest ceniony zarówno w rodzinie jak i jako pies obrończy, towarzyszący i służbowy. Ma pewny charakter, również w starszym wieku pozbawiony fałszu.

GŁOWA:

Nadaje bokserowi charakterystyczny wygląd, jej wielkość musi zachowywać odpowiednie proporcje w stosunku do całego ciała, nie może sprawiać wrażenia ani za lekkiej, ani za ciężkiej. Kufa powinna być możliwie szeroka i mocna. Piękny wygląd głowy zależy od harmonijnej proporcji pomiędzy wielkością kufy i mózgowcaszki.

Kufa oglądana z dowolnej strony - od przodu, z góry lub z boku - zawsze musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do mózgowcaszki, tzn. nigdy nie może sprawiać wrażenia zbyt małej. Głowa powinna być sucha, tzn. bez żadnych fałd. Przy wyteżonej uwadze psa, w naturalny sposób na głowie tworzą się jednak fałdy. Od nasady nosa po obu stronach przebiegają w dół trwale zaznaczone fałdy.

Ciemna maska ogranicza się do kufy i musi wyraźnie różnić się od umaszczenia głowy, aby część twarzowa nie sprawiała zbyt ponurego wrażenia.

MÓZGOCZASZKA

Czaszka: Mózgowcaszka powinna być możliwie sucha i graniasta. Jest lekko wysklepiona, nie może być ani zbyt kulista i krótka, ani płaska i zbyt szeroka, potylicy nie powinna być zbyt wyraźna. Bruzda czołowa słabo zaznaczona, szczególnie pomiędzy oczami nie może być zbyt głęboka.

Stop: Czoło tworzy w stronę grzbietu nosa wyraźny uskok. Grzbiet nie może być aż tak cofnięty jak u buldoga, ale nie może opadać.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Nos jest szeroki i czarny i tylko lekko zadarty, z szerokimi nozdrzami, koniuszek nosa umieszczony nieco wyżej niż nasada.

Kufa: Kufa powinna być mocna we wszystkich trzech wymiarach, tzn. nie może być spiczasta, wąska, krótka ani płytka. Jej kształt określany jest przez: a) kształt szczęk, b) ustawienie kłów, c) kształt fafli. Kły muszą być rozstawione możliwie szeroko i mieć odpowiednią długość, dzięki czemu widziana od przodu kufa jest szeroka, niemal kwadratowa i tworzy z grzbietem nosa kąt rozwarty. Od frontu krawędź górnej wargi opiera się na krawędzi wargi dolnej. Wygięta do góry część żuchwy z dolną wargą, zwana brodą, nie może w sposób widoczny wysuwać się przed górną wargę, ani tym bardziej chować się pod nią, lecz powinna być zarówno od przodu, jak i z boku dobrze zaznaczona. Przy zamkniętym pysku kły i siekacze żuchwy, podobnie jak język nie mogą być widoczne. Wyraźnie widoczna jest frontalna bruzda górnej wargi.

Wargi: dopełniają kształt kufy. Górna warga jest gruba i mięsista. Wypełnia ona lukę powstałą na skutek wysunięcia żuchwy, opierając się jednocześnie na jej kłach.

Szczęki/uzębienie: Żuchwa jest wysunięta przed górną szczękę i lekko wygięta ku górze.

Charakterystycznym zgryzem boksera jest przodozgryz. Szczeka jest szeroka u nasady i jedynie w

bardzo niewielkim stopniu zwęża się ku przodowi. Uzębienie jest silne i zdrowe. Siekacze powinny być równo ustawione w prostej linii, kły szeroko rozstawione i duże.

Policzki: są wykształcone odpowiednio do mocnych szczęk, nie wystają jednak zbyt wyraźnie, przechodząc raczej lekkim łukiem w kufę.

Oczy: Oczy ciemne, nie mogą być ani zbyt małe, ani wylupiate, ani też zbyt głęboko osadzone. Powinny wyrażać energię i inteligencję, spojrzenie nie może jednak być groźne ani zbyt przenikliwe. Oprawa oczu powinna być ciemna;

Uszy: Zachowane w stanie naturalnym. Są odpowiedniej wielkości, osadzone są szeroko, w najwyższej części mózgowcaszki. W spoczynku przylegają do policzków, w stanie wyętej uwagi skierowane są do przodu tworząc wyraźną fałdę.

SZYJA:

Górna linia przebiega eleganckim łukiem od wyraźnie zaznaczonego karku do kłębu. Szyja powinna być wystarczająco długa, okrągła, mocna, muskularna.

TUŁÓW:

Kwadratowy, oparty na silnych, prostych kończynach.

Kłęb: Powinien być zaznaczony.

Grzbiet: Włącznie z partią lędźwiową powinien być krótki, zwarty, prosty, szeroki i silnie umięśniony.

Zad: Lekko opadający, nieznacznie wypukły i szeroki. Miednica powinna być długa i zwłaszcza u suk, szeroka.

Klatka piersiowa: Głęboka, sięgająca aż do łokci. Głębokość klatki piersiowej równa jest połowie wysokości psa w kłębie. Dobrze wykształcone przedpiersie. Żebra dobrze wysklepione, ale nie beczkowate, sięgające daleko do tyłu.

Dolna linia: Przebiega eleganckim łukiem do tyłu, krótkie, napięte i lekko podciągnięte boki.

OGON:

Osadzony raczej wysoko niż nisko, normalnej długości, zachowany w stanie naturalnym.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Wygląd ogólny: Patrząc od przodu powinny być proste, ustawione równoległe, o silnym kośćcu.

Łopatki: Długie, ukośne, mocno powiązane z tułowiem, nieprzesadnie umięśnione.

Ramiona: Długie i tworzące z łopatką kąt prosty.

Łokcie: Ani zbyt mocno przylegające do klatki piersiowej ani zbyt odstające.

Przedramię: Pionowe, długie i sucho umięśnione.

Nadgarstek: Mocny, dobrze zaznaczony lecz bez zgrubień.

Śródrezcze: Krótkie, ustawione niemal pionowo do podłoża.

Łapy: Małe, okrągłe, zwarte; opuszki grube i twarde.

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: Bardzo silnie umięśnione, mięśnie twarde i plastycznie uwidocznione. Kończyny oglądane z tyłu powinny być proste.

Udo: Długie i szerokie. Kąt stawu biodrowego i kolanowego jest trochę rozwarty.

Kolano: W swobodnej postawie powinno sięgać linii poprowadzonej pionowo od guza biodrowego do podłoża.

Podudzie: Bardzo muskularne.

Staw skokowy: Mocny, dobrze zaznaczony, lecz bez zgrubień. Kąt w stawie skokowym wynosi ok. 140°.

Śródstopie: Krótkie, ustawione do podłoża pod kątem 95°-100°

Stopy: Nieco dłuższe niż przednie, zwarte, grube i twarde opuszki

RUCH:

Energiczny, pełen siły i elegancji.

SKÓRA:

Sucha, elastyczna, bez fałd.

SZATA:

Sierść: Krótka, twarda, lśniąca i przylegająca .

Maść: Żółta lub pręgowana. Maść żółta występuje w różnych odcieniach, od jasnożółtego do ciemnej czerwieni jeleniej, przy czym za najładniejsze uważane jest umaszczenie pośrednie (czerwonożółte). Maska czarna. Odmiana pręgowana ma na żółtym tle w wymienionych powyżej odcieniach, ciemne lub czarne pręgi przebiegające równoległe do żeber. Barwa tła musi wyraźnie kontrastować z barwą pręg. Białe znaczenia nie są zasadniczo niepożądane, mogą wręcz korzystnie wpływać na estetykę umaszczenia.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: psy 57-63 cm, suki 53- 59 cm.

Waga: psy powyżej 30 kg (przy wysokości w kłębie ok. 60 cm), suki ok. 25 kg (przy wysokości w kłębie ok. 56 cm)

WADY:

Każde odstępstwo od powyższego wzorca powinno być uznane za wadę i oceniane stosownie do stopnia nasilenia, wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Zachowanie/temperament: Ospalność
- Głowa: Brak szlachetności i typowości wyrazu, ponury wyraz, głowa pinczera lub buldoga, ślinienie się, widoczne zęby lub język, zbyt spiczasta lub zbyt lekka kufa, opadający grzbiet nosa, brązowa, jasna lub sezonowo rozjaśniająca się trufla nosa, tzw. jastrzębie oczy, niedopigmentowana trzecia powieka, uszy jeśli nie kopiowane - powiewające, na wpeł lub całkiem stojące, uszy w kształcie płatka róży. Skrzywiona żuchwa lub listwa zębowa, wadliwe ustawienie zębów, zęby słabo wykształcone, wadliwe uzębienie będące skutkiem przebytej choroby.

- Szyja: Krótka, gruba, obwisłe podgardle.
- Tułów: Za szeroki i zbyt niski front, słaby, karpowaty lub łękowaty grzbiet, długie, wąskie i mocno zapadnięte łądźwie, tułów słabo związany, wysklepiona partia łądźwiowa, spadzisty zad, wąska miednica, obwisły brzuch, zapadnięte boki.
- Ogon: Nisko osadzony, złamany.
- Kończyny przednie: „Francuska postawa”, luźne łopatki, luźne łokcie, słaby staw nadgarstkowy, zajęcze, płaskie, lub mało zwarte łapy.
- Kończyny tylne: Słabo umięśnione, zbyt słabo lub zbyt mocno kątowane, postawa szablasta, krowia lub beczkowata, zbyt blisko siebie ustawione pięty, wilcze pazury, zajęcze oraz płaskie, mało zwarte łapy.
- Ruch: Rozchwiany chód, za krótki wykrok, inochód, sztywność.
 - Maść: Maska sięgająca poza kufę, zbyt blisko siebie ułożone lub tylko pojedyncze pręgi, brudny kolor tła, przemieszane barwy, nieestetyczne białe znaczenia, jak np. cała lub w połowie biała głowa, nietypowe umaszczenie oraz takie, gdzie białe znaczenia zajmują ponad 1/3 powierzchni barwy podstawowej.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lęklivość. Nadpobudliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowaniach.

NB.

• Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

- Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.